

יום שנות "הקהל" בבית-חינו

היו אנשים שהכינו מכתבים ארוכים, אולי כדי לא להזכיר על הרב השאירו אותם אצל ורבו רק את שם. לכמה מהם ענה הרב בברכותיו על כל מה שכתו במכתבייהם הארוכים (שנשארו, כמובן, אצלם) ...

๖๘

לייהודי ששוקע בחובות העניק הרב 200 דולר כהשתפות בחוכחותיו.

๖๙

לרי' היל איזמאו שעוי' מודאג מהפצעה שנשלחה לת'ת חב"ד בפריז, אמר הרבין, " חַחְשׁוֹב לְטוּבָה וְאוֹיְהִי טֻוב |". לרי' ש. גורבץ אמר, בעניין זה, שיש לטפל בו.

יום ח', כ"ט תשרי, ערב ר'ח מריחון
נסע לאוהל.

עש"ק פ' נח, לי' תשורי, אי' דר'ח מריחון
אהח"צ, לפניו נסיעתו לביתו, הורה הרב לסופר י. מטלין להזכיר לשנת את סה"ת של משה.

שם ונסלם החודש השבעי, המושבע בכל טוב, דשנת "הקהל"
אשרי עין ראתה כל אלה!

מר חזון

"ויעקב הלך בדרך"

ש"ק, א' מריחון, ב' דר"ח

בהכנס הבבלי לתפילהليل שבת פנה לפחע אל הציבור והחל לשיר את ניגן הקפותה של אביו נ"ע, כשהוא מוחה כפים בהתלהבות. את אחד הקטעים בניגן רמו שיריו עד ועור, עד עשר פעמים. לפני צאתו החhil לשיר „אך צדיקיפ“ ומן מה עמד על מקומו והלהיב את שירת הילדים שמאחוריו.

๖๖

גם לפני חפילה שחורת מחה כפים במרץ, בן הורה להגבר את השירה כאשר שרנו קטעים מהתפילה. את האהה יצרה" (מחפלת נוספת של שבת ד"ה) שרנו בניגן של „אהה בחרטנו“, ורבבי עודה את השירה.

๖๗

1:30 – החודדות. בשיחה הראשונה הסביר את מעלהו של ראש-חוות הנקבע ע"פ התורה, יותר מכך – ראש-חוות הנקבע ע"י יהודים, שהוא כוחם של יהודים המושרים עצמם ומהותם יתברך. ההורה מחדיש החוזש: להעלות את העובדה עד שתזכיר חידוש, בשם שנאמר „שהם עתדים לחתוש כמוותה“. גם הסביר שכשר נמצאים בשיא הורידה, אין להחטיאש, וארכבה, כשם שחדוש הלבנה מחייב רק לאחר החושך הגמור.

(בסיום השיחה דרש לפעול ולו פעולה אהה ולא „אלף אנחות“. בשעה מעשה ישב מאחוריו הרביה היהודי שנאנח... אמר הרביה „יושב כאן היהודי, וכאשר הוא שומע כי, טוביה פעולה אהה מלאך אנחות – הנה מיד הוא מפליט אהה... הרדי זה היפיך מעבדו את ה' בשמהה, ומדרכי חב"ד“). בשיחה השני הסביר שפרשנה מדגישה את הצורך לחדר את העובדה, שכן המדרש אומר שכשר יצא נח מהתייבנה, „ראה עולם חדש“. הורה לשיר את הניגן שלפני מאמר ומארך ד"ה „כה אמר ה' השמים כסאי וגוי“.

בעניין פירושי על התורה עמד על שני פסוקים, אשר דורשים ביאור בפשטו של מקרה ואילו דש"י אינו מסביר דבר. בהסבירו על העזרות לזהר עמד על פירוש זהה לרפסוק „לה' הארץ מלואה וכו‘“. בהמשך השיחה דיבר על החשיבות המורובה של לידת ילדים רבים, שבכך טמරים את הגאותה. ובפרט שהילדים שרים ומקשימים: „וְיָוֹאַנְטּ מֶשִׁיחַ נָאָר“ והם זועקים שאינם מוכנים להמתין עוד, (וכאן אמר הרביה בדבריו ישיר) סייעו, איפוא, לילדיים והביאו את המשיח ע"י ש„יכל כל הנשומות!“. לאחר דבריהם אלה פנה אל הילדים שמסביבו והורה להם לשיר את השיר „וְיָוֹאַנְטּ מֶשִׁיחַ נָאָר“ ובכוח השירה מחה כפים בכח ובתונפה שהיא ממש לא-תאמן. קhalb המשותפים התודром וירד חליפות כגלים בים סוער, מרוק השמחה. בשיחה שלאחר מכן אמר, שcarry לעורר את העולם מתרדייתו נעשה כבר

עצמו לעשות דבר שיאחד את כולן והוא: ללמד עניין מפרשת השבוע וככל יום تحت ذרקה, ומה טוב – מספר של עשר. בעקבות מכתב זה החליטו החכמים שבכל יום לאחר תפילה עברית ילמדו פסוק מפרשת השבוע עם פירושי' וכן את ה"יום יומ'" של יום זה ולאחר מכן יצאו ביריקוד.

ש"ק, ח' מר' חמוץ, פ' לך- לך

בשנה שעברה ל-770, הודיע על התוועדות.

בשיחת הראשונה (שהיתה די ארוכה) הסביר שבשבת יש שני עניינים: א) היה יום זה היום השביעי של ימי השבוע; ב) היותו עניין בפני עצמו המrossoם למחרי משתמש ימי השבוע. קישר את העניין השני שבשבת עם עניינה של פרשת לך- לך" ב亞מורו ש„הליכה" אמיתית היא כאשר עחבים למחרי את המקום שבו עמדו קודם. ההוראה מכך: שה„מעלון בקדוש" יהיה באופן של אין-עדוך למה שהיה עד עתה.

בשיחת השני הבהיר לבאר שהחל מז' חמוץ מתחיל ה"יעקב הלך לדרכו" באופן מוחלט, ואמ' זה כך בכל שנה, על אחת כמה וכמה כאשר הולכים מחודש תשרי של שנה „הקהל".

במשך השיחה זיכר בתיריפות על המצב הנורא שפורסם עתה בתוניות הסתטיסטיים. בדורר המספר העומס של ילדי ישראל באלה"ב המקבלים חינוך יהודי כלשהו. מספר זה הוא – כ- 25% בלבד ואילו שאר ה- 75% אינם מקבלים כל חינוך יהודי! כן זיכר על המצב החמור של נישואי התעדות המגייס כבר לשילש ממספר הזוגות הנישאים! מטרת שיחת זו הייתה לעורר את מארגני הכנוסים, הנערcis בתקופה זו, להעמיד נושאים אלה בראש סדרי הרים ולהחליט לפעול לפועל ממש לתקן מצב זה.

בשיחת השלישי המשיך את מה שהחל להסביר בשיחת השני" בדבר ביה"מך עד שהוא מגיע ל„נהר פרת", המקום הרחוק ביותר. אך למרות ביה"מך הלך לדרכו". הרבי ביאר את גודל הירידה של יהודיה, ממעמד „הקהל" ואחר נאמר כי „ילכו לאלהיהם שמחים וטוובי לב". הסבר הדבר הוא בכך שירידה זו היא לצורך עלי" – שכן על ידי הירידה עושים „יריה לו יתברך בתהונתך". ההוראה מהשיחה הייתה בעניין המזכיר במכבת (מעש"ק) בדבר הוספה בשמהה.

הוראה לשיר את הניגון שלפני מאמר וامر מאמר ד"ה „ויאמר ה' אל אברהם לך גור".

לאחר מכן שאל את השאלה על רשיי, השאלה על ההוראות לזהר, דיבר בעניין אלו הטענים שאין הם רוצים לעשות דבר כל עוד אינם שיכים לכך גם ר' יוסי רוזט לעשוה „שלא לשם". הרבי הסביר שאין זה כן, אלא הסדר בתורה הוא שמתחייב מ„שלא לשם" וכו'. כן דיבר שמחנכים צריכים לחנוך ילדים לשאוף לביאת המשיח מיד.

(כשדיבר על ההוראות לזהר בעניין „ג' כסות של פ"ו" אמר, שפו הוא ג'ין)

כמו וכמה דברים, אך משום מה לא נסחה דרך שהיא בדוקה ובוטחה והיא – השמהה. הרבי הציע שככל אחד יקבל עליו להוסיף אותה. פסוק, או עניין נוסף בתורה וכן בנתינה צדקה – ודברים אלה יביאו שמהה. הרבי הורה לפרסם הצעה זו תוך אידוריעה מה„מליגים".

הסביר מדרע אין רשיי" ציריך להרחץ את הקושיות המתעוררות בפסוקים, ביאר את העורות להזהר ולאחר מכן להזכיר הורה לשידר את ה„אתה יצורת" בונגון של „אתה בחרתנו".

ניסו לשיר כך והתבלבו... אמר הרב: „шибיטו בסידור"... התחליל לשיר „ג' ניעט ניעט ניעקוואו", הזכר על דבר הברכה האחרונה, מס' את ה„מזונות" לר"מ ירושלמי עבור האורחים שעדיין גותרו במקומות, והחלשוב את הניגון „ג' ניעט ניעט ניעקוואו". התוועדות נסתימה ב-15:5.

יום א', ב' מר' חמוץ

ליד ביתו של הרבי המתין לו אחד העסקנים. כשהראה אותו הרבי נתן לו „שלום עליכם" ואיתלו לו הצלחה לשנה הבעל"ט. הלה ביקש מהרב כי תני עם חתימתו עברו מכירנו. שאל הרבי, „האם הוא למד בתניא?" הלה ענה שם והוא מבקש וראי למד.

במהלך הדברים סייר הרבי בראש-ישיבת ביקר פעמי' אצל תלמידיו והחלميد קיבל את פניו בכל הכבוד והרוי וכו'. בין היתר הוא הראה לו שבביתו עמד ש"ס עם אחותו זהב על הכריכה וכו'. התלמיד רצה להביע בקשר את חיכתו לתורה, אך ראש-ישיבת לא היה שבע דעתך, שכן אילו הי' התלמיד לומד בש"ס לא הי' נראה כה חדש...

בין היתר הוביל העסקן על דבר מחולקת הקימות במקומות מסוימים. אמר הרב: „המחלוקה בדבר מי בראש' כבר ה清华 בימי דוד המלך ואין זה דבר חדש".

ש"

אחר הצהרים בירך קבוצת שלוחים הנוסעים לישיבה במיאמי. בסיום הרכבה נתן לכל אחד מהם לקו"ש פ' נח (אך לא היו לו מספיק וננתן לשאר את היליקוט לתוך הסוכות וכאשר גם אלה אולו נתן לאלה שלא קיבלו לקו"ש פ' דברים ואמר בחיק שזה בהשגהה פרטית). איחיל להם שהשנה תה"י, „שנה של שמחת תורה, שנה של תורה ו שנה של שמהה".

יום ה', ו' מר' חמוץ

לאחר תפילה מנחה בירך קבוצת שלוחים הנוסעים למונטראול.

יום ו', ז' מר' חמוץ, ע"ק פ' לך- לך

יציאלאור מכתב כליל המדבר בעניין הצורך להציג את האחדות עם סיום חודש תשרי ולעשות את מתן שמהה. הרבי מציע במכבת שככל אחד יקבל על

ולו לרגע אחד, מה „בזינעס“ ומכל המחשבות עליו, ולהמצאה שעה אחת יחר עם בעל הילולא. בין הדברים החכמים הרבינו כתמים: „הנק חסיד של כ"ק מ"ח אדמור“, תואר המחייב אותו שלא להיות מציאות לעצמו: פעל על עצמן שבמשך אותן שעות שבתן אתה נמצא בהתוועדות תהי“ אדם אחר, לא מי שהן?!“

כמו כן דרש הרבינו שככל אחד יסתגר בחדרו לכמה דקות, יעטם את עיניו ויהלום מהשטייח הפרוש מקיר אל קיר ויתבונן: بما הוא שקו ובסמה הי' שקו אכיו או סבו הי' בשיחה זו עוד הרבה ביטויים, גלוים“. לאחר השיחות זו השתחף גם הרש"ג לראשונה מאן צאחו מבית הרפואה, אך קליין ללוותו בצעתו.

לאחר מכן אמר עוד שתי שיחות קצרות, אחת בדבר ההוראה מהשיעור היומי בחומש, בקשר למבחן נש"ק, ושיחה שנייה בדבר פרק קכ"א בתהילים, עניין המשמחה וה„מציעים“.

הוראה לשיר את ניגנון הכהנה לניגנון אדה"ז, ניגון אדה"ז, „גע שורייצי“ והזכיר על דבר הברכה האחורה. ההתוועדות נסתיימה ב-140:11.

בחתוועדות הי' הרבץ צריך מאד, אולם כפי הנראה לא היה לך השפעה על אורכה של השיחה הראשונה... .

ש"ק, כ"ב מריחון, פ' חיימרtha

בליל שבת ליוו א' הרבץ לבתו שני שוטרים שהלכו לפניו וקהל די גדול של אנ"ש והחמים. זאת, הוואיל והי' זה יומ חgam של הגויים (חג הביצים)...). בהפטרה הי' קולו של הרבץ צריך מעט, אך לא כמו בחתוועדות כ"פ מריחון.

יום א', כ"ג מריחון

הרבי הורה לכל בעלי זכות הבחירה להשתתף בבחירות (רכחים לנשיאות התקיימו למחה) כדי להציג את הכח היהודי, ולגביה השאלהumi כמי לבחור ענה הרבץ שיאנו מתודב בזה.

יום ה', כ"ז מריחון

נסע לאוהל.

ש"ק, פ' תולדות, מברבים החודש וערב ר'ח כסלו

1:30 – החתוועדות. בשיחת הראשונה הסביר היה מעלהה של שבת מכריכים בעל הילולא, ועל כן, פרק התהילים שלו הוא – פרק קכ"א. ההוראה מפרק זה: כשיוחז דואה איך ש, החושך יכסה ארון וערפל לאלים" הוא עלול להבהיר. אומרים לו: „מאין יבוא עורי“ ומוסיפים: „עורי מעם ה' עושה שמים וארץ“. הרבץ אמר שיש להרעיש את העולם ע"ז המשמחה וע"ז כך להוציאו מהגלות. בהמשך לדברים אלו דיבר הרבץ במילים „גלוות“ ודרש מכל אחד לצאת,

גאלד“. הרבץ סיפר שככל לימד אותו המלמד, וכשהוא שאל אותו מה זה „גאלד“, השיב לו המלמד שכשיגרל – יידע. הרבץ הוסיף בחירות, שעד היום אין הוא יודע מה זה, ומסתבר שגם המלמד לא ידע, אלא מצא עצה כדי להתחמק ממנו... .

בשיחה זו גם אמר הרבץ שיש כאליה השואלים מודע מגדושים בכל אימרה של הנשיים את שמו של זה שאמרה וכו' – והרי הבל הוא דבר אלוקים חיותם אלם, אמר הרבץ, טענה זו היא ההפך משיטת כ"ק מ"ח אדמור' שהקפיד לדיק לומר גם את שם בעל האמרה וכו'.

לאחר מכן חבט על השען שהראה כי השעה מאוחרת וביאר בקייזר את השאלה שאל על רשי' ועל העזרות לזהר.

הוראה לשיד את הניגנון „לכתחילה אריבער“, הוכיר על דבר הברכה האחורה, ולאחר מכן שרו: „וְיַוְאָנֵט מִשְׁחָה נָאו“ והרבץ מחה כפיהם במדין. ההתוועדות נסתיימה ב-50:6, כמה דקות לפני השקיעה.

ט

בין השיחות נספה אחד מאנ"ש לסליק את הילדות שהצטופפו ליד הרב חודקוב. הרבץ פנה אליו ואומרו: „הם צבאות השם‘ ואילו אתה אורח; כיצד הנך אומר להם מה לעשות?!!... .

טט

(כעבור שבוע הגיע הרבץ קטע משיחת השבת בעניין המשמחה וכו'), והוסיף כי"ק סעיף שבו הוא מסביר שאין זה כדויה את דקע, שכן מודבר כאן בהוספה בתורה ובמצוות ולא ב„קכלה מעשיה“ וכו').

יום ג', ח'י מריחון

אחר תפילה מנהה בירך קבוצת שלוחים הנוסעים לישיבה בסיטול, וואשינגטון, וכן לישיבת אושען פרקוויי".

יום ד', י"ט מריחון

לאחר תפילה ערבית הודיע כי ב-30:9 תתקיים החתוועדות לרוגל כ"פ מריחון. בחילת החתוועדות הורה לשיר את הניגנון שלפני מאמר, ואמר מאמר ד"ה, „ויהיו חyi שרה וגוי“.

השיחת הראשונה נסבה על כך ששנה זו היא השנה ה-120 להולדת בעל הילולא, ועל כן, פרק התהילים שלו הוא – פרק קכ"א. ההוראה מפרק זה: כשיוחז דואה איך ש, החושך יכסה ארון וערפל לאלים" הוא עלול להבהיר. אומרים לו: „מאין יבוא עורי“ ומוסיפים: „עורי מעם ה' עושה שמים וארץ“. הרבץ אמר שיש להרעיש את העולם ע"ז המשמחה וע"ז כך להוציאו מהגלות. בהמשך לדברים אלו דיבר הרבץ במילים „גלוות“ ודרש מכל אחד לצאת,

בשיטה השנייה עמד על מעלה של שבת מברכים שהוא גם ערב ר'ח', שאנו ברכת החודש צמודה לראש החדש. לאחר מכן הסביר בארכיות את ההוראה מפ' תולדות ההוראה היא, שעל יהודי ליצור "תולדות" בעולם, ובכבודה זו מוחלקת לשניים: עבדות "יעקב", "איש חם יושב אוהלים" – לימד התורה בתמיינות, ועבדות "עשה", "איש ידוע צד איש שודה" – ליצאת ל"שודה" ולצד" ממנה עברו הקב"ה. בין הדברים הרווחיים שהכוונה היא לכל אחד ואחד. הורה לשיר את הניגון לפני מאמר, ואמר מאמר ד"ה, "ויאמר לו הונתן וגוי".

שאל השאלה על פירשיי ועל ההערות לוזה. לאחר מכן עורר על המנתג להשתדל שילד ישראלי יתנו זדקה כימי התנוכה.

במשך השיטה דבר בחריפות ובכ庵 רב על כן שבטים חדש תשרי ביקש שידפיסו מחדש חוברת י"ב הפסוקים ומאו עברו $\frac{1}{2}$ שבועות ועודין אין אפילו חוברת נוספת והילדים סוכלים! הרב אמר שכ"ה נס בוגע ל"כללו תפארת זקנים לוי יצחק" – הוא ציפה שיוקמו "כלולים" רכבים ותחום זאת קיבל שאלות בסגנון: מי יהיה היישוב-ראש? ...

הרב הבהיר התבטה בכיתויים חריפים ואמר שימושו הי' יכול לבוא לפני $\frac{1}{2}$ שבועות ומכבבים אותו הוא אמר שאין זה מעניין לחלק עזה' ולקבוע מי חייב לעסוק בו. מה החשש? שמא יהיו יותר מדאי הוברות? – שייהיו יותר מדאי, אך הלא עתה אין אפילו אחיה?

שדריבר בדבר "כללי תפארת זקנים" אמר שיש ככל הטענים שחאלק מהזקנים אינם שפויים בראותם... בקשר ל"טעה" זו סיפר שקיבל מכתב מקומות מסרים ובמכתב מסויר שביקר שם בחג הסוכות בחודש ד' המינס בידו. הי' שם זקנים שחשבו לבלי שפוי בראותם. והנה כאשר ראה את הכהן ואת ד' המינס התעורר מהזוויח, החל לקלוט את הנעשה סביבו ובירך את הברכה מתחילה ועד סופה לתמהון כל הרופאים שט'

בYEAR את הרשי' זאת העזרות לוזה, בקיצור עקב השעה המאוחרת, הזכיר על דבר הברכה האחרונה והתחיל לשיר "ווי וואנט משיח נאוי" כשהוא מורה לילדים להצטרף לשירה ומהו כפיהם במרץ.

๖๖

מספר תשובות שענה הרב בchodש זה

קטע מתשובה בעניין היישיבה-גדולה במרוקו
אלא שאין מקום שתהיה ע"י גזירה מלמעלה כ"א ברצונים
הטוב של התלמידים ואני מאשר ומעודד ...".

๖๗

לחנן שכלו היה בת כהן כתב:

"יהא בקי בתוכן (לא בתיבות) מסכת א' (הקטנות)".